

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5259/22
30.3.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник адвокат Ненад Ранковић из Београда, Николаја Островског бр. 1, против тужених ББ из ..., ВВ из ..., кога заступа пуномоћник адвокат Војо Беслаћ из Београда, Браничевска бр. 6 и ГГ из ..., коју заступа пуномоћник адвокат Филип Мирић из Београда, Хаџи Ђерина бр. 1, ради утврђења и чинидбе, одлучујући о жалбама тужених ВВ и ГГ изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 6987/19 од 25.3.2021. године, након расправе одржане пред другостепеним судом дана 30.3.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужене ГГ изјављена против решења садржаног у ставу првом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 6987/19 од 25.3.2021. године, као недозвољена.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог ВВ изјављена против пресуде Вишег суда у Београду П 6987/19 од 25.3.2021. године у ставу петом изреке, као недозвољена.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 6987/19 од 25.3.2021. године у ставовима другом, трећем, петом и шестом изреке.

Утврђује се да је апсолутно ништав уговор о купопродаји непокретности који је оверен дана 22.8.2016. године под бр. ОПУ: 1275/2016 од стране јавног бележника ... а закључен између туженог ББ из ... као продавца и туженог ВВ из ... као купца, што су тужени дужни признати и трпети.

Утврђује се да је апсолутно ништав уговор о купопродаји непокретности који је оверен дана 2.9.2016. године под бр. ОПУ: 1351/2016 од стране јавног бележника ... а закључен између туженог ВВ из ... као продавца и тужене ГГ из ... као купца, што су тужени дужни признати и трпети.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена ГГ из ... да се са свим лицима и стварима исели и

преда тужиоцу у посед стан бр. ... који се налази у... у ..., у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени ВВ и ГГ да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 240.300,00 динара, и то солидарно са туженим ББ који је на накнаду трошкова парничног поступка правноснажно обавезан пресудом Вишег суда у Београду П 1602/16 од 5.3.2019. године у ставу осмом изреке, као и да сви тужени тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 227.550,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска који је у суд примљен дана 15.1.2019. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је апсолутно ништав уговор о купопродаји непокретности који је оверен дана 22.8.2016. године под бр. ОПУ: 1275/2016 код јавног бележника ... између туженог ББ из ..., као продавца и туженог ВВ из ..., као купца, што су тужени дужни признати и трпети. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је апсолутно ништав уговор о купопродаји непокретности који је оверен дана 2.9.2016. године под бр. ОПУ: 1351/2016 код јавног бележника ... између туженог ВВ из ..., као продавца, и тужене ГГ из ..., као купца, што су тужени дужни признати и трпети. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба тужиоца у погледу захтева којим је тужилац тражио да се обавезе РГЗ СКН Нови Београд да на основу ове пресуде изврши брисање уписа тужених ББ, ВВ и ГГ у листу непокретности ... КО ... на стану у ...у ..., стан бр. ..., саграђен на кат.парцели ... и изврши успоставу пређашњег стања, тако што ће на наведеном стану бити уписана ДД. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да се са свим лицима и стварима исели из стана и преда тужиоцу у посед стан у ... у ..., стан бр. ... Ставом шестим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 129.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности ове пресуде до исплате. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ досуђених трошкова поступка од 129.750,00 динара од 25.3.2021. године до извршности пресуде.

Наведену пресуду жалбама су благовремено побијали тужени, и то тужени ВВ у ставовима другом, трећем, петом и шестом изреке, а тужена ГГ у ставовима првом, другом, трећем, петом и шестом изреке. Пресуду су побијали из свих законских разлога.

На жалбе тужених тужилац је благовремено одговорио.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је најпре оценио да је жалба тужене ГГ изјављена против става првог изреке пресуде недозвољена. Ово стога што је наведеним решењем дозвољено преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 15.1.2019. године, тако што је поред захтева за брисање уписа тужених ББ и ВВ у катастру непокретности као

носилаца права својине, тражио и брисање уписа тужене ГГ. О наведеном захтеву одлучено је ставом четвртим изреке првостепене пресуде, тако што је одбачена тужба у погледу овог захтева. С обзиром да странке у наведеном делу пресуду нису побијале жалбом, у наведеном делу пресуда је постала правноснажна, због чега тужена ГГ нема правни интерес за изјављивање жалбе на решење којим је дозвољено приначење тужбе на основу одредбе члана 378 став 3 Закона о парничном поступку.

И жалба туженог ВВ изјављена против става петог изреке првостепене пресуде по оцени другостепеног суда није дозвољена. Ово стога што тужени ВВ нема правни интерес за побијање одлуке којом је одлучено о исељењу тужене ГГ.

Због свега наведеног другостепени суд је одлучио на основу овлашћења садржаног у одредби члана 387 став 1 тачка 1 ЗПП, као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

Испитујући првостепену пресуду у преосталом делу који се побија благовременим, потпуним и дозвољеним жалбама тужених, апелациони суд је оценио да је сагласно одредби члана 383 став 4 Закона о парничном поступку потребно одржати расправу пред другостепеним судом јер је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, а побијана пресуда је заснована на непотпуно утврђеном чињеничном стању, а истовремено је пред првостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју с правом у својој жалби указује тужени ВВ јер се због нејасних разлога о битној чињеници побијана пресуда није могла испитати.

Због тога је другостепени суд на расправи одржаној дана 30.3.2023. године, поново извео доказе који су изведени пред првостепеним судом, а након њихове оцене у складу са чланом 8 Закона о парничном поступку, утврдио чињенично стање.

Тужилац је наследник сада пок.ДД преминуле дана 21.1.2016. године на заоставштини коју је сачињавало право својине на двособном стану бр. ..., површине 58 м2 на другом спрату стамбене зграде бр. ..., улаз бр. ... у ..., изграђене на кат.парцели ... уписане у лист непокретности бр. ... КО ... За наследника је оглашен на основу решења о наслеђивању Првог основног суда у Београду О 2070/2016 од 15.6.2016. године, а које је постало правноснажно дана 10.8.2016. године.

Тужени ББ је у оверио под бројем 87943/16 дана 14.7.2016. године у Градској општини Нови Београд фотокопију уговора о купопродаји наводно закљученог између сада пок.ДД, као продавца и њега као купца, а који је за предмет промета имао стан бр. ..., површине 58 м2 на другом спрату стамбене зграде бр. ..., улаз бр. ... у ..., иако овај уговор о купопродаји никада није закључен између ових уговарача, нити је под бројем Ов 1858/09 дана 3.9.2009. године, како је наведено на уговору, овај уговор оверен у Четвртом општинском суду у Београду.

У стану као власник све до своје смрти 21.1.2016. године, живела је тужиочева тетка сада пок.ДД, а после њене смрти у поседу је био тужилац као њен наследник. С обзиром да је овај уговор о купопродаји између сада пок. ДД као продавца и туженог ББ као купца фалсификован, правноснажном пресудом донетом у овом поступку П

1602/16 од 5.3.2019. године, утврђено је да је апсолутно ништав овај уговор о купопродаји, те да не производи правно дејство. Међутим, на основу овог уговора о купопродаји решењем Службе за катастар непокретности Нови Београд 18.7.2016. године, у листу непокретности бр. ... КО ..., извршен је упис права својине у корист туженог ББ.

Дана 12.8.2016. године станарка ове зграде дојавила је тужиоцу да стан који је наследио од своје покојне тетке обијају непозната лица, због чега је интервенисала и полиција, а када је тужилац дошао на лице места, затекао је туженог ББ са још неким лицима. Том приликом тужени ББ је саопштио тужиоцу да је стан купио још 2009. године од његове тетке. Тужилац је потом од суда тражио обавештење о овери уговора под бројем Ов 1858/09 ранијег Четвртог општинског суда у Београду, те је од стране Трећег основног суда у Београду обавештен дописом од 26.8.2016. године, да се под тим бројем овере налазе уписи овера других исправа.

Тужени ББ након што је уписао на основу фалсификоване исправе своје право својине у катастар непокретности, као продавац са туженим ВВ као купцем, закључио је уговор о купопродаји исте ове непокретности, који је оверен од стране јавног бележника ... дана 22.8.2016. године под ОПУ: бр.1275-2016. Према овом уговору, купопродајна цена коју је према потврди од истог датума тужени ВВ исплатио туженом ББ, износила је 65.000,00 евра, али је у члану 4 уговора установљена обавеза продавца да најкасније у року од 90 дана од дана овере уговора изврши следеће радове у стану, и то: постави нови храстов паркет прве класе, исти исхоблује и излакира, замени постојећу столарију новом ПВЦ петокоморном столаријом и комплетно окречи стан. Тужени ББ ту своју обавезу из уговора није испунио, међутим, пошто је тужени ВВ дана 2.9.2016. године извршио упис свог права својине на основу наведеног уговора о купопродаји, истог дана као продавац са туженом ГГ као купцем, закључио је уговор о купопродаји ове непокретности којем уговору је приступила и ЂЂ супруга туженог ВВ и исти потписала, а који је оверен од стране јавног бележника ... дана 2.9.2016. године, под ОПУ: 1351-2016. На основу овог уговора тужена ГГ као купац била је у обавези да туженом ВВ као продавцу на име купопродајне цене исплати износ од 55.000,00 евра што је тужена и учинила истог дана исплатом преко рачуна код "Комерцијалне банке". Тужена ГГ на основу овог уговора о купопродаји непокретности уписала се као носилац права својине на предметном стану током овог поступка.

Наведене чињенице другостепени суд утврдио је из исправа које је прочитао у доказном поступку и које је прихватио, као и из исказа странака који су у погледу ових чињеница били сагласни или су се међусобно допуњавали. Чињеницу која се тиче тога да тужени ББ није испунио обавезу садржану у члану 4 уговора о купопродаји закљученог са туженим ВВ другостепени суд утврдио је на основу исказа туженог ВВ који је се о тој чињеници изричито изјаснио, али и исказа тужене ГГ према чијем исказу је у моменту уласка у посед стан био у лошем стању због чега је она одмах ангажовала раднике за извођење радова.

По налажењу првостепеног суда, без обзира на прокламовано начело поуздања у податке уписане у катастар непокретности, те иако се према одредби члана 33 Закона о основама својинскоправних односа својина стиче уписом у јавну књигу о непокретностима, с обзиром да нико не може пренети више права него што сам има

закључио је да тужени ББ никада није стекао право својине на предметној непокретности без обзира на упис извршен у катастар, те да није могао то право пренети на туженог ВВ, а тужени ВВ из истих разлога на тужену ГГ, због чега је утврдио да су и уговори између туженог ББ и туженог ВВ, као и уговор између туженог ВВ и тужене ГГ, ништави уговори, оцењујући да питање савесности тужених ВВ и ГГ нема значај с обзиром да тужени ББ никада није имао право својине на предметном стану због чега није могао то право даље да преноси. С обзиром на ништавост уговора о купопродаји између туженог ББ као купца и сада пок.ДД као продавца, питање савесности даљих наводних стицаоца се не поставља, јер исти нису могли постати власници из свих наведених разлога.

Међутим, ови разлози првостепеног суда сасвим су нејасни јер се у овом поступку не расправља о праву својине (не тражи се утврђење права својине на предметном стану у односу на тужене) већ о пуноважности уговора о купопродаји који су били основ туженима да упишу своје право својине, најпре тужени ВВ а потом тужена ГГ.

Пошто уговор о промету нема транслативно дејство (његовим закључењем не стиче се својина), код стицања права својине на основу уговора са претходним власником (тзв. деривативним начином стицања), од значаја су три момента: 1) да је преносилац власник непокретности 2) да постоји пуноважан уговор управљен на пренос права својине и 3) да је извршен упис у јавне књиге сагласно одредби члана 33 Закона о основама својинскоправних односа. С обзиром да тужени ББ није могао постати власник на основу фалсификованог уговора (због чега је утврђена и ништавост истог правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 1603/16 од 5.3.2019. године) право својине није могао по основу уговора стећи ни тужени ВВ, а потом ни тужена ГГ јер преносиоци права својине то право сами нису имали. С друге стране, питање да ли је преносилац био власник или не, па самим тим и могућност преноса права својине на основу уговора, није од значаја за пуноважности самог уговора (о чему се расправља у овој парници). Супротно ставу првостепеног суда, за питање пуноважности самих уговора који су основ стицања права својине, чињеница савесности прибавилаца овде тужених ВВ и тужене ГГ при закључењу уговора о купопродаји са својим претходником, јесте битна чињеница коју је требало утврдити.

Уговором о продаји обавезује се продавац да ствар коју продаје преда купцу тако да купац стекне право својине, а купац се обавезује да плати цену (члан 454 ЗОО). Из овога следи да у појму уговора о продаји није одређено да је продавац власник већ да је његова обавеза да право својине пренесе на купца. Према томе, уговор има само облигационо дејство и на основу њега настају одређена релативна права, па питање да ли је продавац у моменту закључења био власник или не само по себи не води ништавости уговора због чега продаја туђе ствари, како то прописује одредба члана 460 ЗОО, обавезује уговараче, односно уговор због тога није ништав јер уколико купац није знао или није могао знати да је ствар туђа, може, ако се услед тога не може остварити циљ уговора, раскинути уговор и тражити накнаду штете.

Одредбом члана 63 Закона о државном премеру и катастру (“Службени гласник РС”, бр. 72/2009 са каснијим изменама и допунама), дефинисано је начело поуздања у катастар непокретности, тако што је прописано да су подаци о непокретностима

уписани у катастар непокретности истинити и поуздани и нико не може сносити штетне последице због тог поуздања.

Према одредби члана 12 Закона о облигационим односима, у заснивању облигационих односа и оставаривању права и обавеза из тих односа стране су дужне да се придржавају начела савесности и поштења. Реч је о генералној клаузули чију садржину суд одређује у сваком конкретном случају, с обзиром на конкретан посао чијем заснивању стране приступају.

Како је то већ наведено, уговор о промету непокретности, сам по себи, нема транслативно дејство, али је уз испуњење других правних чињеница, закључење уговора неопходно да би се својина стекла. Закључењу уговора о промету непокретности (заснивању овог уговорног односа) преносилац и прибавилац морају приступити савесно, да закључењем овог уговора могу остварити циљ који су обострано хтели а то је да преносилац пренесе право својине, а да га стицалац стекне тако да се на начело поуздања може позвати само савесно лице-лице које није знало и није могло знати да његов претходник то право није имао, те да га ни он не може стећи.

По налажењу другостепеног суда, тужени ВВ и тужена ГГ, при заснивању облигационо-правног односа уговором о купопродаји, и то тужени ВВ са туженим ББ а тужена ГГ са туженим ВВ нису били савесни због чега су ови уговори ништави.

Наиме, према исказу туженог ВВ, да тужени ББ продаје овај стан, сазнао је од свог пријатеља ЕЕ званог ..., па пошто се бави продајом станова, хтео је да га купи. Његов ангажовани адвокат ... извршио је потребне провере, и стан је купио. Продавац ББ имао је обавезу према уговору у погледу паркета и столарије, међутим, тужени ББ ту своју обавезу није испунио а убрзо је и престао да се јавља, па пошто је њему требао новац, преко поменутог ... као посредника ступио је у контакт са ГГ којој је стан продао по нижој цени за 10.000,00 евра. Међутим, приликом поновног саслушања пред судом дана 25.3.2021. године, тужени ВВ није могао да се сети имена овог лица ЕЕ, за кога је приликом првог саслушања рекао да му је пријатељ, што доводи у сумњу његову искреност приликом саслушања, посебно ако се има у виду да је сасвим неуверљиво да уколико је био савестан при закључењу уговора са туженим ББ, те уколико му је на име извршења своје уговорне обавезе исплатио 65.000,00 евра, тај исти стан за 10 дана прода туженој ГГ за 55.000,00 евра. Његово објашњење да је одлучио да тако брзо прода стан, с обзиром да му се тужени ББ није јављао, неуверљиво је с обзиром да је према уговору тужени ББ обавезу из члана 4 уговора од 22.8.2016. године, требало да испуни најкасније у року од 90 дана, а не како то он у свом исказу тврди – одмах, посебно ако се има у виду да то нису радови који могу одмах да се изврше, већ је за то потребно време које је овим уговором и одређено на рок од најкасније 90 дана. Овом суду крајње је неуверљиво да је тужени ВВ у тако кратком року, практично после неколико дана, могао да закључи да “од тога више нема ништа”, како је навео у свом исказу, што је утицало на њега да прода стан јер му је требао новац, а посебно ако се има у виду да приликом првог саслушања није дао објашњење за одлуку да стан прода у кратком року по нижој цени за 10.000,00 евра, већ тек приликом другог саслушања, када је навео да му је поменути ... обећао да ће му надокнадити тих 10.000,00 евра, што на крају није учинио. Уколико је уговорио са продавцем да продавац исхоблује паркет и

промени столарију најкасније у року од 90 дана, уколико је био савестан при закључењу уговора са туженим ББ, морао је знати већ при закључењу уговора да до новца од поновне продаје стана, пошто је свакако планирао да га даље прода, може доћи тек пошто тужени ББ испуни своју обавезу у уговореном року због чега је неуверљиво објашњење да се на продају у року од 10 дана одлучио јер му је новац био потребан. При томе, он је ову одлуку морао донети и раније јер је уговор са ГГ закључио после десет дана од закључења уговора са ББ, при чему из њеног исказа произлази да је она пре закључења уговора три пута разгледала стан. Крајње је неуверљиво да тужени као лице које се бави препродајом станова, уговара куповину стана који је у лошем стању по вишој цени уз обавезу продавца да га реновира, а за то и није дао објашњење због чега је прихватио такву обавезу продавца (да ли је имао сазнања у погледу тога да се продавац бави таквом радовима, да може те радове извести по нижој цени него што би то он могао, да би због тога при поновној продаји остварио већу купопродајну цени и сл.). Коначно, овом суду неуверљиво је и то да прихвати усмено обећање ... да ће му исплатити 10.000,00 евра, при чему је нејасно зашто би посредник уопште имао ту обавезу према лицима између којих је посредовао, осим уколико је знао или морао знати да тужени ББ није био власник стана или да неће испунити обавезу из члана 4 уговора о купопродаји (одговорност посредника – члан 820 ЗОО) што тужени није истицао.

По налажењу овог суда ни тужена ГГ при заснивању облигационо-правног односа са туженим ВВ, није била савесна због чега се и није могла поуздати у упис права овог туженог у катастар непокретности. Наиме, тужена је пре закључења уговора о купопродаји имала увид у претходне уговоре тако да јој је било познато да је неколико дана пре него што је дошла да разгледа стан који се нуди на продају, њен продавац купио и то по вишој цени од 10.000,00 евра, док објашњење које је добила да се стан нуди на продају по нижој цени због коцкарских дугова савесно лице није могло прихватити без даљих провера. Напротив, тужена је била дужна, посебно ако се има у виду да је такође знала да се рачуни и даље воде на име пок.ДД, како произлазио из њеног исказа, да провери и на други начин питање власништва, утврђивањем чињенице дотадашње државине, односно чињенице ко је становао у предметном стану и до када, све ово посебно ако се има у виду да је према њеном исказу она све време мислила да је продавац ЕЕ који се појављивао при разгледању стана, али и при овери уговора. Због свега наведеног, није смела да се поузда у оно што јој је лице које јој није објаснило ни своју улогу у том послу, да ли је продавац или посредник (посебно уколико је ту било и лица из агенције за посредовање), рекло у погледу разлога за нижу цену, па код чињенице да је морала бити упозната са обавезом претходног продавца ББ да реновира стан и то у одређеном року који није протекао, морала је довести у сумњу савесност њеног продавца, односно ЕЕ односно да ли препродаја стана у тако кратком временском периоду и по нижој цени има друге разлоге.

Иако су се сви саслушани сведоци ЖЖ, ЗЗ, ... ангажовани при закључењу ових уговора, као и јавни бележник ... која је извршила солемнизацију истих, изјашњавали да су им у неком сегменту ови послови били чудни (како се изјаснио сведок ЗЗ- с обзиром да је тужени ВВ врло брзо пошто је стан купио исти продао), сумњиви (како се изјаснила сведок ...- с обзиром да је цена при закључењу другог уговора који је закључен 10 дана пошто је претходни оверен, била нижа), односно да је сведок ЖЖ сматрао да је клаузула овере на уговору о купопродаји којим је тужени ББ купио стан,

нестандардна, а чије исказе је другостепени суд прихватио – уговори су ипак закључени и потврђени од стране јавног бележника.

Како је то већ наведено, начело поуздања у уписе у катастру непокретности може штитити купца који је извршио увид у катастар и утврдио податке о носиоцу права својине, али само ако је при заснивању облигационо-правног односа поступао савесно. Међутим, с обзиром да тужени ВВ и ГГ то нису били уговор о купопродаји који је тужени ВВ закључио као купац са ББ као продавцем, као и уговор који је тужена ГГ као купац закључила са туженим ВВ као продавцем на основу одредбе члана 103 став 1 Закона о облигационим односима, представљају ништаве уговоре, као противне принудном пропису из члана 12 ЗОО.

Тужилац је постао власник предметног стана у тренутку смрти оставиље покојне ДД, с обзиром да према одредби члана 212 став 1 Закона о наслеђивању, заоставштина прелази по сили закона на оставиочеве наследнике у тренутку његове смрти, а према одредби члана 73 ЗОСПО постао је дражалац у тренутку отварања наслеђа покојне тетке, без обзира на то када је стекао фактичку власт на ствари. Према томе, сва права која улазе у заоставштину оставиоца, наследнику припадају у часу оставиочеве смрти, тако да за стицање права својине на стану за тужиоца, није од значаја када је по смрти оставиоца донето решење о наслеђивању које је декларативно. Такође, није од значаја ни упис права својине у јавне књиге о непокретностима, како то неосновано тврди тужена ГГ у својој жалби, с обзиром да је упис у јавну књигу потребан као начин стицања према одредби члана 33 Закона о основама својинско правних односа, само у случају стицања на основу правног посла, а не и стицања по основу наслеђивања.

С обзиром да је тужилац власник стана, а да тужени ВВ и ГГ нису могли стећи својину јер њихови претходници нису били власници, као и да је основ стицања права својине тужених ВВ и ГГ, отпао утврђеном непуноважношћу уговора, тужилац као власник има право да захтева на основу одредбе члана 37 ЗОСПО предају непокретности од тужене ГГ, због чега је иста обавезана да се са свим лицима и стварима исели из стана и исти преда у посед тужиоцу.

Указивање тужене ГГ у жалби на несавесност тужиоца неосновано је. Тужилац је као наследник стекао право својине на стану моментом смрти сада пок. ДД а није заснивао облигационо-правни однос ни са једним од тужених, тако да се његова савесност према одредби члана 12 ЗОО не може доводити у питање, при чему ни радње које је предузимао не утичу на другачију оцену савесности тужене. Тужилац није имао разлога да буде активнији у било којој радњи коју је предузимао у циљу заштите свог права или интереса а супротно становиште значило би да је требало да предвиђа да ће други предузети незаконите радње (фалсификовати уговор и даље прометовати стан), што се од њега никако није могло захтевати. Супротно наводима њене жалбе, тужилац је предузимао радње да заштити своје право и интерес. Решење којим је оглашен за наследника постало је правноснажно дана 10.8.2016. године а већ 12.8.2016. године му је дојављено да му обијају стан када је сазнао за претензије туженог ББ коме је на основу фалсификованог уговора о купопродаји решењем Службе за катастар непокретности Нови Београд од 18.7.2016. године извршен упис права својине. Тужилац је одмах након што је 12.8.2016. године, сазнао да је ББ наводно од његове

тетке купио стан, од суда тражио податке о овери, које је и добио 26.8.2016. године а у кратком року поднео је и ову тужбу, као и кривичну пријаву.

Имајући у виду све напред наведено, првостепена пресуда је у ставовима другом, трећем, петом и шестом изреке, морала бити укинута а након спроведене расправе другостепени суд је одлучио о захтевима тужиоца сагласно овлашћењу садржаном у одредби члана 387 став 1 тачка 6 Закона о парничном поступку, тако што је његове захтеве усвојио из свих наведених разлога.

На основу одредби чланова 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, тужилац има право на накнаду потребних трошкова целог парничног поступка, првостепеног и другостепеног. С обзиром да је пресудом Вишег суда у Београду П 1602/16 од 5.3.2019. године тужени ББ обавезан на накнаду трошкова правноснажним решењем садржаним у ставу осмом изреке ове пресуде, и то на накнаду трошкова насталих до доношења ове пресуде, другостепени суд је овом пресудом одлучио о накнади трошкова и у односу на остале тужене. Тужилац има право на накнаду трошкова и од тужених ВВ и ГГ за ангажовање пуномоћника адвоката и то за састав тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 22.500,00 динара, заступање на четири одржана рочишта у износу од по 24.000,00 динара, приступ на два неодржана рочишта у износу од по 12.750,00 динара, као и на име трошкова судске таксе за тужбу у износу од 73.800,00 динара, што све укупно износи 240.300,00 динара. Сви тужени су у обавези да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка настале по доношењу пресуде Вишег суда у Београду П 1602/16 од 5.3.2019. године и то за састав жалбе од 12.4.2019. године у износу од 45.000,00 динара, за приступ на три одржана рочишта пред првостепеним судом у износу од по 24.000,00 динара, те приступ на једно одржано рочиште пред другостепеним судом у истом износу, као и за приступ на једно неодржано рочиште пред првостепеним судом у износу од 12.750,00 динара, и на име судске таксе за првостепену пресуду у износу од 73.800,00 динара што све укупно износи 227.550,00 динара а што је све одмерено у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеном тарифом из Закона о судским таксама, с обзиром на вредност предмета спора. На досуђене трошкове тужилац има право на законску затезну камату почев од извршности па до коначне исплате у складу са члановима 277 и 324 ЗОО. Тужилац нема право на накнаду трошкова састава одговора на жалбу с обзиром да према одредби члана 380 став 1 ЗПП одговор на жалбу није обавезна парнична радња па овај трошак није био потребан што је овај суд ценио применом одредбе члана 154 ЗПП.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

